

Arrest

nr. 30 023 van 17 juli 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 31 maart 2009 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. STESENS, die loco advocaat M. BLOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 oktober 2006 trad verzoekster te Marokko in het huwelijk met de heer (X.).

1.2. Op 26 januari 2007 gaf de Procureur des Konings van het parket van Antwerpen een negatief advies inzake de erkenning van het in Marokko voltrokken huwelijk.

1.3. De ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen besliste op 9 februari 2007 het huwelijk niet te erkennen.

1.4. Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen van 19 september 2007 werd de beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand bevestigd. Het tegen dit vonnis ingestelde beroep werd bij arrest van 23 april 2008 door het hof van beroep van Antwerpen ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

1.5. Verzoekster diende op 13 augustus 2008 een aanvraag in tot afgifte van een visum type D bij het Belgische consulaat-generaal te Casablanca in Marokko, teneinde haar Belgische echtgenoot in België te kunnen vervoegen. Het visum werd dezelfde dag toegekend.

1.6. Op 14 november 2008 diende verzoekster, in functie van haar Belgische echtgenoot, een aanvraag tot vestiging in.

1.7. Verzoekster werd op 12 december 2008 in het bezit gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (F-kaart).

1.8. Op 31 maart 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissing, die verzoekster op 3 april 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*"(...) In uitvoering van artikel 42 quater §1, 4° van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18, 21 en 27, §1 WIPR, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (E.M.A.)
(...)"*

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene is dd. 12.12.2008 in het bezit gesteld van een F-kaart, dit naar aanleiding van het feit dat betrokkene met een D-visum BNL2 het grondgebied is binnengekomen. Dit visum werd niet op instructies van de Dienst Vreemdelingenzaken afgeleverd, maar wel ambtshalve door de Belgische ambassade in Cassablanca.

In zijn advies dd. 04.11.2008 schrijft de heer Procureur des Konings (S.V.) het volgende:

"Betrokkene bood zich in de loop van november 2005 een eerste maal aan bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen om een huwelijksaangifte op te stellen.

Op 2 juni 2006 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand het huwelijk af te sluiten op basis van artikel 167, eerste lid BW, na advies vanwege mijn ambt.

Betrokkenen zijn vervolgens op 18.10.2006 te Marokko in het huwelijk getreden ondanks de weigering. De ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde op 9 februari 2007 het buitenlands huwelijk te erkennen.

Bij vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg dd. 19.09.2007 werd de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand bevestigd. (" Uit het geheel van de voorliggende gegevens, onder meer de verklaringen van verzoekers in het kader van het gevoerde onderzoek en hun beperkte kennis van elkaars personalia, blijkt dat naar het oordeel van de rechtbank dat verzoekers, door hun huwelijk in Marokko te voltrekken, na de weigering door de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk hier af te sluiten, bewust hebben gepoogd de Belgische regelgeving te omzeilen.")

Bij arrest van het hof van Beroep dd. 23.04.2008 werd het beroep van betrokkenen ongegrond verklaard en werd het vonnis bevestigd (" Uit de opeenvolging van de bovengenoemde vastgestelde feiten kan afgeleid worden dat betrokkenen in Marokko zijn gaan huwen, met de enkele bedoeling te ontsnappen aan de Belgische wetgeving, krachtens dewelke huwelijksvoltrekking werd geweigerd wegens voorgenomen schijnhuwelijk. De wetsontduiking is dan ook bewezen. In de huidige stand van zaken wordt in België het tussen partijen gesloten huwelijk beschouwd als een schijnhuwelijk, zodat het thans in Marokko gesloten huwelijk eveneens kennelijk in strijd is met de Belgische openbare orde. Dit is des te meer het geval nu betrokkenen het buitenlands huwelijk in de Belgische rechtsorde blijkbaar willen aanwenden, onder meer om alhier verblijfsrechten te bekomen")

Thans bieden betrokkenen zich aan met de betwiste Marokkaanse huwelijksakte. Gelet op de weigering van de erkenning van deze huwelijksakte, zoals bevestigd tot in graad van beroep, kan deze uiteraard niet aanvaard worden.

Gelet op het voorgaande en artikel 27, §1 WIPR wordt het Marokkaans huwelijk dd. 18.10.2006 van betrokkenen door de Dienst Vreemdelingenzaken niet erkend. Bijgevolg wordt het verblijf van betrokkene geweigerd. (...)

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert de schending aan van artikel 42quater § 1, eerste lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Zij onderbouwt haar middel als volgt:

“Men gaat in casu volledig voorbij aan de feiten, nl. dat partijen van 2005 tot op heden een hechte en duurzame relatie hebben opgebouwd, zijnde inmiddels meer dan 4 jaar.

Dat artikel 42 quater §1, 4 ° het volgende stelt:

“ Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van de burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

4 ° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1 ° of 2 °, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Dat het huwelijk niet werd nietig verklaard en evenmin werd ontbonden, noch door de rechtbank van eerste aanleg noch door het Hof van Beroep te Antwerpen.

Enkel de inschrijving van het huwelijk werd geweigerd, daar men zich baseert op artt. 18, 21 en 27 WIPR”.

Verweerder werpt op dat *“gezien het vonnis, het arrest, het advies van de Procureur des Konings waarbij het huwelijk telkens werd bestempeld als een schijnhuwelijk en het besluit om het Marokkaans huwelijk niet te erkennen in de Belgische orde, de overheid bezwaarlijk een andersluidende beslissing kon nemen.”* Tevens stelt verweerder dat *“de overheid (...) de vigerende wetgeving, meer bepaald artikel 42quater §1, 4 ° van de vreemdelingenwet, bezwaarlijk (kon) terzijde schuiven.”*

Er dient te worden vastgesteld dat het bestuur, ondanks het feit dat het hof van beroep te Antwerpen op 23 april 2008 oordeelde dat de ambtenaar van de burgerlijke stand terecht weigerde het door verzoekster in Marokko gesloten huwelijk over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand in België, toch toeliet dat verzoekster in het bezit gesteld werd van een visum (gezinshereniging) en haar vervolgens een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie afgeleverd werd.

Het feit dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat het visum type D niet op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken werd afgeleverd, *“maar wel ambtshalve door de Belgische ambassade in Casablanca”*, laat niet toe te besluiten dat deze beslissing niet kan toegerekend worden aan de bevoegde minister die voorziet dat visa *“ambtshalve”* kunnen worden afgeleverd. De bevoegde minister of zijn gemachtigde is trouwens niet overgegaan tot de intrekking van het visum type D op basis van het feit dat de beslissing om verzoekster toe te laten tot het grondgebied en haar verblijfsrecht te erkennen door een onbevoegde instantie werd genomen.

De vaststelling dat een ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde het door verzoekster gesloten huwelijk te erkennen, sluit voorts niet uit dat de minister van Migratie- en asielbeleid of zijn gemachtigde, in het kader van de uitoefening van zijn bevoegdheid, het huwelijk wel kan erkennen. Indien een bestuur een huwelijk evenwel erkent, kan het vervolgens, zonder dat er nieuwe elementen worden aangevoerd, een aantal maanden later niet overgaan tot een herappreciatie van de situatie om alsnog te besluiten

dat de bepalingen van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht vereisen dat het huwelijk niet erkend wordt .

Overeenkomstig artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet kan gedurende twee jaar een eind gemaakt worden aan het verblijf dat aan een vreemdeling werd toegestaan in zijn hoedanigheid van "*familielid van een burger van de Unie*" indien het huwelijk wordt ontbonden of nietig verklaard of indien er geen gezamenlijke vestiging meer is.

In casu werd het door verzoekster in Marokko afgesloten huwelijk niet ontbonden of nietig verklaard en werd niet vastgesteld dat verzoekster zich niet voegt bij haar in België verblijvende echtgenoot. Aangezien er een woonstcontrole gebeurde en verzoekster in het bezit gesteld werd van een F-kaart mag zelfs verondersteld worden dat verzoekster zich heeft gevestigd bij haar echtgenoot.

Verzoekster kan dan ook gevolgd worden waar zij stelt dat de bestreden beslissing artikel 42quater van de Vreemdelingenwet schendt.

Het middel is gegrond.

2.2. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige ontwikkelde middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer onderzocht te worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 31 maart 2009, tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK